LEGYEN JOGKÖVETŐ ÁLLAMPOLGÁR – MEGÉRI!

A jelenleg hatályos Alaptörvény B cikkének (1) bekezdése szerint: *„Magyarország független, demokratikus jogállam”*.

Ez – sok egyéb mellett – azt jelenti: ha Önnek például valakivel szemben jogos követelése van, szíveskedjék a jog útját járni.

Tételezzük fel: Kovács úr tartozik Önnek 10 millió forinttal. Szabályos kölcsönszerződéssel adta át neki a pénzt, ő soha nem vitatta annak átvételét, sem később azt, hogy már vissza kellett volna fizetni, ám valamire mindig hivatkozott, miért nem teszi. Ön – ahogy kell – többször, írásban, tértivevényes levélben felszólította Kovács urat, hogy lejárt a kölcsön visszafizetésének szerződésükben rögzített határideje, azonnal adja meg a pénzét. Ő még csak nem is válaszolt egyik küldeményére sem.

Nos, mit tehet ekkor Ön, a jogkövető állampolgár, akit számosan biztosítottak afelől, hogy hazájában az Ön adójából olyan igazságszolgáltatás működik, amely segítséget nyújt az arra rászorulónak?

Nem szabad háromajtós biedermeier nagyszekrény méretű kopasz fiúkat küldeni rá, és addig veretni, amíg ki nem fizeti a tartozását – lévén ez önbíráskodás és testi sértés! Nem szabad feljelentéssel fenyegetni mindarra nézve, amit Ön tud róla, se a NAV nevű APEH-nál, se a rendőrségen, se az egyházánál – lévén ez zsarolás! Nem szabad arra sem fölbérelni embert, hogy kövesse mindenhová adósát „Tartozik nekem!” feliratú táblával – lévén ez zaklatás. Kereshetünk még példákat, mi minden juthat eszébe valóban hatékony eszközként – ügyvédként óva intem mindegyiktől, csak az lehet a vége, hogy Önt kérlelhetetlen szigorúsággal megbüntetik. Nem őt! Önt.

Mi hát a teendő? Magától értetődően az és csak az, hogy tessék szabályosan, törvényesen, a jog útján végighaladva követelni vissza a jussát!

Ennek garantálására leghelyesebb tüstént hozzám, mint jól menő ügyvédhez fordulni. Én nem is vagyok különösebben drága, a legelején elkérek Öntől mondjuk, 300.000.- Ft. + ÁFA + 12 % költségátalány + ÁFA munkadíjat, összesen 421.000.- forintot, s amikor ismertetem Önnel előre a teljes jogi eljárási menetrendet, és Ön hirtelen fejben kiszámolja az így visszaosztott óradíjamat – kacagva nyomban elfogadja, sőt, fölajánl még 20 százalék sikerdíjat az általam behozandó összegből, hogy érdekelt is legyek az ügyben. Én ugyan ezt próbálom elhárítani, de Ön ragaszkodik hozzá, így beleírjuk az ügyvédi megbízási szerződésbe.

Bírva meghatalmazását számítógépemen elektronikusan piff-puff megírom a „fizetési meghagyás”-t, és azt feltöltöm a közjegyzői kamara honlapjára. Amint végzek vele, közlöm Önnel telefonon: ahhoz, hogy valóban elinduljon az eljárás, 3 %, tehát 300.000.- eljárási illetéket, valamint 100.000.- közjegyzői munkadíjat kell átutalnom – ezt Ön még aznap elküldi irodám bankszámlájára, onnan pedig én a közjegyzőkhöz.

E fizetési meghagyással szemben Kovács úr úgynevezett ellentmondással él: például azt írja a közjegyzőnek, ő valójában már megadta Önnek a tartozását, vagy bármi mást. Hamarosan értesítést is kapunk a bíróságról: az ellentmondás folytán az ügy átalakult perré, amely azonban akkor és csak akkor indul el, ha lerovunk további 3 %, azaz 300.000.- Ft. illetéket. Ön átutalja, én lerovom.

Ez után az ügy kissé megpihen. Úgy egy év múlva idézést kapunk: tárgyalás lesz. Hagyjuk a részleteket, durván két év alatt kezünkben az ítélet: Kovács úr tényleg köteles kifizetni Önnek 10 millió forintot, plusz késedelmi kamatot (persze nem többet, mint a jegybanki alapkamat, nehogy uzsora legyen a dologból).

Kovács úr azonban megfellebbezi a verdiktet, különféle indokokkal. Újabb fertály év múlva talán mehetünk is a másodfokú tárgyalásra, s ott fényes győzelmet aratva jogerős ítélet igazolja követelésünk jogosságát.

Amelynek birtokában írásban, tértivevénnyel felszólítjuk Kovács urat az azonnali fizetésre. Ő azonban nem válaszol.

Végrehajtóhoz fordulunk, ez a menete a jognak. A végrehajtónak átutalunk körülbelül 250.000.- forint munkadíjat, valamint közli, hogy az általa behajtott pénzből majd 10 százalék jutalékot fog levonni (noha erről minket egyáltalán nem kérdezett meg).

Fél év, egy év múlva a végrehajtótól teljesen olvashatatlan (mivel kézzel írt) végrehajtási jelentést kapunk. E szerint Kovács úr a házát – amint, hála kormányunknak, lehetett ingyen is –, elajándékozta a gyerekeinek, saját haszonélvezeti jogával terhelten ugyan, de az nem végrehajtható jog. A lakásban lévő ingóságok mind a felesége különvagyonát képezik, erről kettőjük közti írásos megállapodás is tanúskodik; az autója a cége tulajdonában van. Jövedelme nincs, vagyona sem. Így hát végrehajtható ingó és ingatlan nem lévén, a végrehajtó közli, hogy eljárása nem vezetett sikerre.

További jogi eljárásnak nincs helye.

Eltelt öt-hat év, Ön kifizetett 1.371.000. forintot, amelynek fejében nem kapott vissza egyetlen fityinget sem.

Ez a jogállam. Magyarországon.